

Rakova pot do spoznanja

Dramski oder za mlade LGL je za svojo drugo premierno uprizoritev doma pripravil produkcijsko in izvedbeno zahtevno slovensko praižvedbo uspešnega muzikala Roberta Lopeza in Jeffa Marxa, inspiriranega s televizijsko Sezamovo ulico, Avenija Q.

Robert Lopez, Jeff Marx: Avenija Q

koreorežija: Mojca Horvat

Lutkovno gledališče Ljubljana, dramski oder za mlade (LGL DOM) premiera 11. 3. 2010

Dramski oder za mlade LGL (prejšnji GOML iz Most) je za svojo drugo premierno uprizoritev na Šentjakobskem odru Mestnega doma pripravil produkcijsko in izvedbeno zahtevno ter ambiciozno slovensko praižvedbo uspešnega sodobnega broadvajskega muzikala za mladino in odrasle Roberta Lopeza in Jeffa Marxa, inspiriranega s slovito televizijsko Sezamovo ulico, Avenija Q (Avenue Q, 2003), katerega libreto je duhovito, okretno in spevno prepesnil ter tudi prostorsko smiselno prenesel na predmestno ljubljansko Rakovo pot prevajalec in dramaturg uprizoritve Milan Dekleva. Režijo in koreografijo pri občinstvu že temeljito preverjenega muzikala, ki na glasbeno-gledališko učinkovit ter vseskozi gladko tekoč in všečen način govori o t. i. malih, tudi »drugačnih« ter predvsem mladih prebivalcih skromne, a komunikacijsko široko razprte predmestne soseske, je v okviru dovolj uveljavljenih žanrskih standardov ter razmeroma omejenih domačih pogojev za ta žanr zanesljivo, domiselno, duhovito in tekoče izpeljala Mojca Horvat.

Mladostniško neučakani in energetsko nabiti protagonisti Rakove poti se v družabno odprtem in razgibanem predmestnem okolju ter na pragu dolgoročnejših življenjskih odločitev osamosvajanja, ki nujno sledijo bolj ali manj uspešnemu zaključku šolanja oz. študija, soočajo s pogubnimi družbenimi pojavi zasvojenosti (z alkoholom, spletnimi virtualnimi mreženji, pornografijo, prostitucijo ...), nestrpnosti (do tujcev, pripadnikovih drugih ras in drugačnih spolnih praks) in socialne izločenosti (brezposlenih), a tudi z mučnim prepoznavanjem in javnim priznavanjem lastne (drugačne) spolne usmerjenosti, plahim in negotovim navezovanjem ter družbenim institucionaliziranjem globljih in trajnejših čustvenih razmerij ter spoznavanjem blažilnosti dobrodelnih dejanj za lastno samopodobo in obenem višjo raven harmonije v družbi. Iz uprizorjenih okruškov mladostniško razviharjenih značajev in življenjskih epizod nas ustvarjalci v luči zavesti o minljivosti vsega bivajočega nevsiljivo in tako rekoč mimogrede pripeljejo do univerzalnega zaključnega spoznanja, po katerem je potrebno v edinem življenju oz. edini priložnosti, ki jo imamo na voljo, polno - svobodno in odgovorno - (iz)živeti in uživa(va)ti tako rekoč vsak hip.

Za solidno glasbeno uresničitev hitro všečnih, lepo spevnih in mestoma tudi večglasnih pevskih točk v izvedbi ne (še) vselej dovolj glasovno suverenih in sproščenih protagonistov ter ob spremljavi skromnega, a zanesljivega inštrumentalnega tria (Igor Seme, Tilen Knaflič in Matjaž Horvat) je poskrbel Patrik Greblo. Scenografinja Urška Dolinar, kostumografinja Emina Kaliman in avtor likovne podobe lutk so se morda kar preveč zgledovali po likovnosti broadvajske uprizoritve, Sezamove ulice in slovityh Muppetkov, zaradi česar so zamudili priložnost, da bi bolj izvirno in sveže podprli prevajalčevo sporočilno pomenljivo in ustrezno premestitev živahnega predmestnega dogajanja v tukajšnje in zdajšnje urbano okolje Pahorjeve Slovenije.

Svetovalec za solidno animacijo naše različice prijazno mehkih in burleskno stiliziranih Muppetkov, ki so včasih slikovit in učinkovit »podaljšek« ali metaforično utelešenje notranjosti živih protagonistov, včasih njihov »notranji« zapeljivec, včasih začasni nadomestek in le redko povsem samostojna bitja, je bil Brane Vižintin.

V partnersko lepo razigranem in pevsko solidno ubranem (zlasti v zborovskih večglasjih) ansamblu igralcev, pevcev, plesalcev in animatorjev velja posebej pohvaliti Luka Markusa Štajerja v vlogi Primoža (zlasti zaradi pevske solistične zanesljivosti in všečnosti), Nino Ivanič v vlogi z njegovo nezvestobo preskuševane izvoljenke Katje Zver, Alenko Tetičkovič v temperamentni moški karikaturi lokalnega slovenskega televizijskega in spletnega »zvezdnika« Fredija Kilerja, Majo Martino Merljak v govorni in vedenjski karikaturi samozavestno oblastniške Japonke Eve Božič, Gašperja Jarnija v vlogi njej zdresirano podrejenega moža Braneta, Jana Bučarja in Jureta Lajovca v vlogah sprenevedavo nežnega gejevskega para Nikija in Bora ter Ano Hribar v vlogah zapeljive in kupljive poltene lepoticе s slovanskega vzhoda Lučke in starčevsko zadirčne gospe Kopriva. K ansambelski razgibanosti in ubranosti so predvsem s plesom in animacijo prispevale še Barbara Jadovnický, Andreja Janjilovič, Tjaša Tomažin in Nuša Podvornik.